

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 426/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Várošim, Záhrebská 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 117/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2015 a postupom Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor, Trenčianska 55, Bratislava v konaní vedenom pod č. k. 1297/2004-R2, zn: 1942/07/5325/12/ALU a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 117/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a postupom Okresného úradu Bratislava, pozemkový a lesný odbor, Trenčianska 55, Bratislava (ďalej len „okresný úrad“), v konaní vedenom pod č. k. 1297/2004-R2, zn: 1942/07/5325/12/ALU (ďalej len „napadnutý postup okresného úradu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že si uplatnila 11. mája 2004 «v zmysle zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku PK par. č. [REDAKOVANÉ], vo výmere 1468 m², druh pozemku záhrada, k. ú. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pozemok“), tzn. uplatnila si reštitučný nárok z dôvodu, že pozemok prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v zmysle § 3 ods. 1 písm. j) zákon č. 503/2003 Z. z., t.j. na základe kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok na Obvodnom pozemkovom úrade v Bratislave. Vo veci bolo vydané rozhodnutie č.k. R-1297/04/PÚ/ALU dňa 28.02.2005, v ktorom OPÚ nepriznal vlastníctvo ani právo na náhradu v k. ú. [REDAKOVANÉ] k PK par. č. [REDAKOVANÉ] vo výmere 1468 m², druh pozemku záhrada.».

3. Vzhľadom na to, že najvyšší súd v napadnutom konaní rozhodol tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Sp 18/2012-84 z 29. júla 2014, sťažovateľka je toho názoru, že bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Toto porušenie odôvodňuje takto: „... Krajský súd v Bratislave zhodne z Okresným úradom Bratislava dospel k záveru, že v danom prípade bola splnená podmienka tiesne pri uzatváraní zmluvy ale nebola splnená podmienka nápadne nevýhodných podmienok pre uplatnenie reštitučného nároku v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd sa v danom prípade nestotožňuje s názorom OPÚ ako i Krajského súdu v Bratislave, že v prípade uzavretia kúpnej zmluvy medzi [REDAKOVANÉ] a Československým štátom bola splnená zákonná podmienka tiesne. Podľa názoru Krajského súdu v Bratislave, niet pochyb, že uvedenú zmluvu [REDAKOVANÉ] podpísala v tiesni, keď priamo z textu bodu 6 zmluvy vyplýva, že v prípade je nepodpísania sú tu splnené predpoklady pre vyvlastnenie, keďže kupujúci Krajský investorský útvar Bratislava v zastúpení Československého štátu tento pozemok potreboval na stavbu zaradenú do štátneho rozvoja národného hospodárstva. Potom neobstojí ani záverečná

klauzula o slobodnej vôli pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorú by bolo možné už i z tohto dôvodu považovať za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“

4. Vo vzťahu k dodržaniu lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľka uviedla, že túto dodržala, *«pretože od doručenia mi právoplatného rozhodnutia podania tejto sťažnosti neuplynuli dva mesiace. Ústavnému súdu Slovenskej republiky bolo dňa 21.01.2016, t.j. v lehote na podanie sťažnosti doručené podanie označené ako „Sťažnosť“, nakoľko neobsahovalo náležitosti požadované ust. § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, bolo podľa § 23a zákona o ústavnom súde odložené.»*.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že jej:

„(1) Základné právo vlastníť majetok upravené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č.k. 1297/2004- R2, zn.: 1942/07/5325/12/ALU Okresným úradom Bratislava, pozemkový a lesný odbor, Trenčianska 55, 821 09 Bratislava (predtým Obvodný pozemkový úrad), a to Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 10Sžr/117/2014-121, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Sp/18/2012-84 zo dňa 29.07.2014 porušené bolo.

(2) Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 10Sžr/117/2014-121 zo dňa 28.10.2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

(3) Okresný úrad v Bratislave ako správny orgán príslušný podľa § 5 ods 5 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách rozhodol vo veci práva navrátenia vlastníctva k pozemkom podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NS SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov uplatneného [REDAKOVANÉ] tak, že menovanej priznáva právo na náhradu za pozemok

PK vložka č. [REDACTED], par. č. [REDACTED] o výmere 1 468 m², záhrada, 1/1, k. ú. [REDACTED], súčasne k. ú. [REDACTED], nakoľko sú splnené podmienky uvedené v ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z. z dôvodu, že bolo preukázané, že pozemok prešiel do vlastníctva štátu na základe kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

(4) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke trovy právneho zastúpenia.“

6. Ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že mu 21. januára 2016 bolo doručené podanie sťažovateľky (ktoré smerovalo proti napadnutému postupu a rozsudku najvyššieho súdu, ktoré je napadnuté aj v sťažnosti, ktorá je predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom), ktoré však bolo prípisom ústavného súdu sp. zn. Rvp 658/2016 zo 4. mája 2017 podľa § 23a zákona o ústavnom súde odložené, pretože neobsahovalo základné náležitosti požadované v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, preto ho ani nebolo možné považovať za návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Neobsahovalo predovšetkým námietku porušenia konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou, ani sa z neho nedal odvodiť rozsah a dôvody porušenia práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré žiadala zrušiť.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv a slobôd). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

11. Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom, ako aj napadnutým postupom okresného úradu.

12. Napadnuté konanie bolo podľa vyznačenej doložky právoplatnosti na fotokópii napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ktoré sťažovateľka pripojila k sťažnosti) právoplatne skončené 7. decembra 2015. Sťažnosť sťažovateľky zo 17. mája 2017 bola odovzdaná na poštovú prepravu toho istého dňa a ústavnému súdu bola doručená 19. mája 2017, pričom sťažovateľka je toho názoru, že bola podaná včas (bližšie pozri bod 4).

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

14. V danej situácii nepovažoval ústavný súd za právne významný dátum doručenia predchádzajúceho podania sťažovateľky z 20. januára 2016 (21. január 2016), na základe ktorého bola vec vedená pod sp. zn. Rvp 658/2016 skončená jej odložením podľa § 23a zákona o ústavnom súde. Vec vedená pod sp. zn. Rvp 658/2016 bola v súlade s § 23a zákona o ústavnom súde skončená a sťažnosť zo 17. mája 2017 (ktorá je predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom) možno posúdiť len ako nové podanie sťažovateľky, ktoré musí spĺňať všetky ústavné aj zákonné náležitosti sťažnosti vrátane podmienky zachovania lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

15. V čase, keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

16. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017